

Ο ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Όταν ήμουν μικρός μου άρεσε πολύ ο μαγικός κόσμος του τσίρκου. Ενθουσιαζόμουν όταν έβλεπα από κοντά όλα αυτά τα ζώα που ταξίδευαν μέσα στα τροχόσπιτα από την μια πόλη στην άλλη. Στην παράσταση όλα μου φαίνονταν μαγικά και λαμπερά, αλλά τη στιγμή που εμφανιζόταν ο ελέφαντας ήταν η αγαπημένη μου.

Το γιγάντιο ζώο ήταν τρομερά επιδέξιο, τρομερά μεγάλο και τρομερά δυνατό. Σίγουρα ένα ζώο σαν κι αυτό θα μπορούσε να ξεριζώσει ένα ολόκληρο δέντρο μ' ένα μικρό τράβηγμα, το δίχως άλλο...

Μου έκανε εντύπωση, όμως, που μετά από κάθε επίδειξη το προσωπικό του τσίρκου αλυσόδενε τον ελέφαντα σ' ένα μικροσκοπικό ξυλαράκι, ελάχιστα βυθισμένο στην άμμο. Αυτό ήταν για μένα μεγάλο μυστήριο. Ακόμα και αν η αλυσίδα ήταν χοντρή και γερή, ένα ζώο που μπορούσε να γκρεμίσει ολόκληρο τοίχο μ' ένα του τράβηγμα, εύκολα θα μπορούσε να απελευθερωθεί από το ξυλαράκι και να το βάλει στα πόδια.

Τι συγκρατούσε τον ελέφαντα; Γιατί δεν το έσκαγε;

Όταν ήμουν πέντε ή έξι χρονών, πίστευα ακόμα ότι οι μεγάλοι τα ήξεραν όλα. Έτσι πήγα και ρώτησα τους δασκάλους μου, το θείο και την μητέρα μου για το μυστήριο του ελέφαντα. Εκείνοι μου εξήγησαν ότι ο ελέφαντας δεν το έσκαγε επειδή τον είχαν δαμάσει. Τότε, όπως ήταν λογικό, τους ρώτησα: «Αν είναι δαμασμένος και γι' αυτό δεν το σκάει, γιατί τον δένουν;»

Κανείς δεν ήξερε να μου απαντήσει σ' αυτήν την ερώτηση.

Πολύ καιρό μετά, μια νύχτα, γνώρισα κάποιον πολύ σοφό που είχε ταξιδέψει στην Ινδία και αυτός με βοήθησε να βρω την απάντηση.

Ο ελέφαντας του τσίρκου είχε μείνει δεμένος σ' ένα ξυλαράκι από τότε που ήταν μικρός. Θυμάμαι που έκλεισα τα μάτια και σκέφτηκα το μικρό, το νεογέννητο ελεφαντάκι να κάθεται δεμένο στο ξύλο. Το φαντάστηκα να σπρώχνει και να τραβάει την αλυσίδα κάθε μέρα νύχτα, όλη μέρα και να προσπαθεί να λυθεί. Σχεδόν μπορούσα να το δω να κοιμάται κάθε νύχτα εξαντλημένο από την κούραση με τη σκέψη πως το επόμενο πρωί θα ξαναπροσπαθούσε. Όλα ήταν μάταια: το ξυλαράκι ήταν πολύ γερό για ένα νεογέννητο ζώακι, ακόμα και αν μιλάμε για ελέφαντα.

Όσπου, μια μέρα, την πιο θλιβερή μέρα της μικρής ζωής του, το ελεφαντάκι δέχτηκε ότι δεν μπορούσε να ελευθερωθεί και παραδόθηκε στη μοίρα του. Κατάλαβα τότε γιατί ο πανίσχυρος και τεράστιος ελέφαντας που έβλεπα στο τσίρκο έμενε αλυσοδομένος. Ήταν πια σίγουρος πως ποτέ δε θα μπορούσε να ελευθερωθεί από το ξυλάκι του.

Το κακόμοιρο ζώο είχε πια την αποτυχία χαραγμένη στην ελεφαντινή μνήμη του και ποτέ, ποτέ πια δεν θα ξαναδοκίμαζε τη δύναμή του...

Κάποιες νύχτες ονειρεύομαι ότι πλησιάζω τον αλυσοδομένο ελέφαντα και του λέω στο αφτί: «Ξέρεις κάτι; Εμείς οι δύο μοιάζουμε. Νομίζεις ότι και εσύ δεν μπορείς να κάνεις κάποια πράγματα επειδή, μια φορά, προσπάθησες και δεν τα κατάφερες. Πρέπει να καταλάβεις ότι ο καιρός πέρασε και σήμερα είσαι πια πιο μεγάλος και πιο δυνατός από παλιά. Αν ήθελες στα αλήθεια να απελευθερωθείς, είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσες να το πετύχεις. Γιατί δεν το δοκιμάζεις;»

Μερικές φορές ξυπνάω με τη σκέψη ο ελέφαντάς μου, τελικά, κάποια μέρα το επιχειρήσει και κατάφερε να ξεριζώσει το ξύλο. Τότε χαμογελάω και φαντάζομαι ότι το τεράστιο ζώο συνεχίζει να ταξιδεύει με το τσίρκο επειδή χαίρεται να βλέπει τα παιδιά να διασκεδάζουν, αλλά χωρίς αλυσίδα.

Πηγή: *Ο αλυσοδομένος ελέφαντας, Χόρχε Μπουκάι, εκδόσεις Opera.*